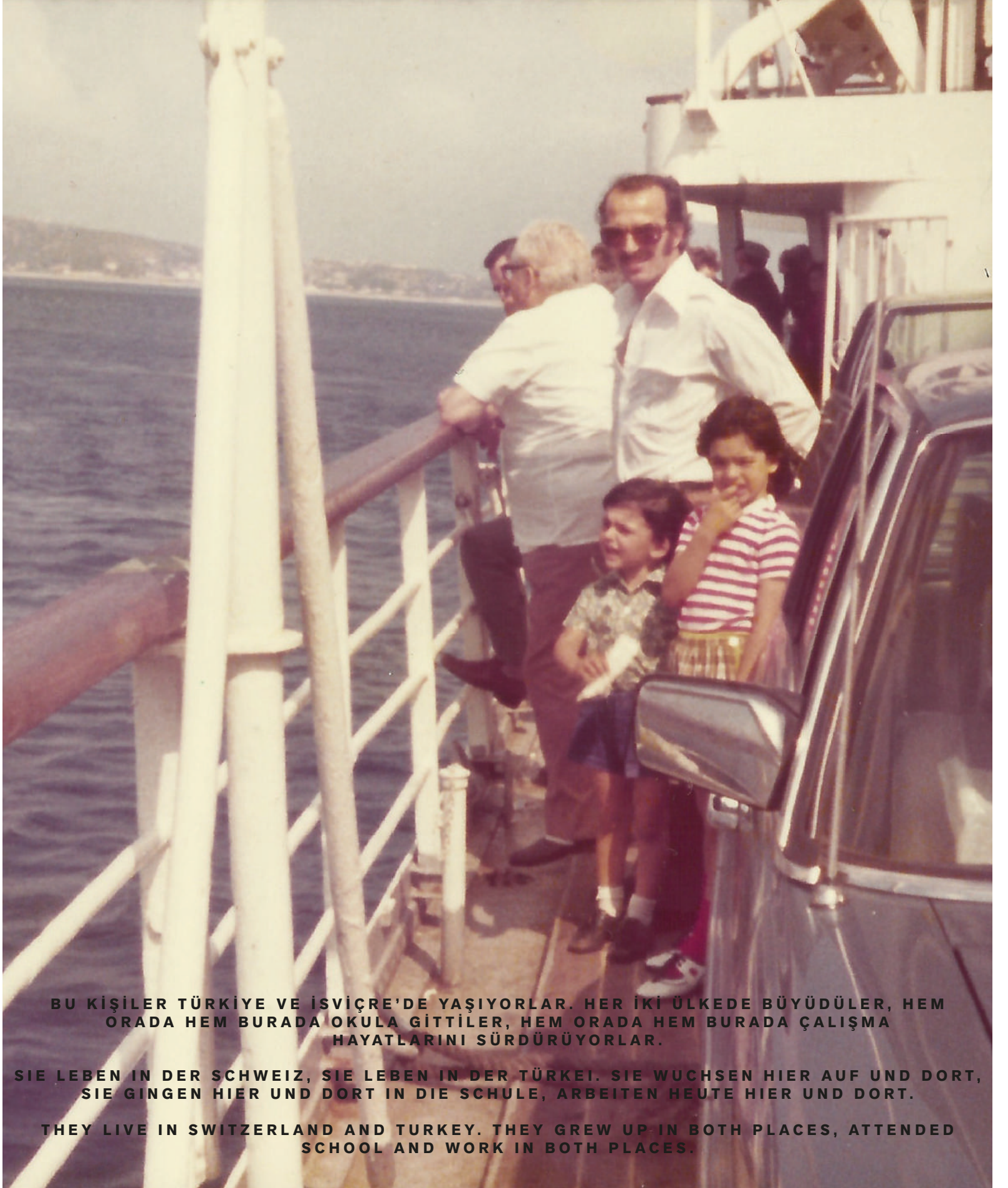

YOLDA

5,- CHF

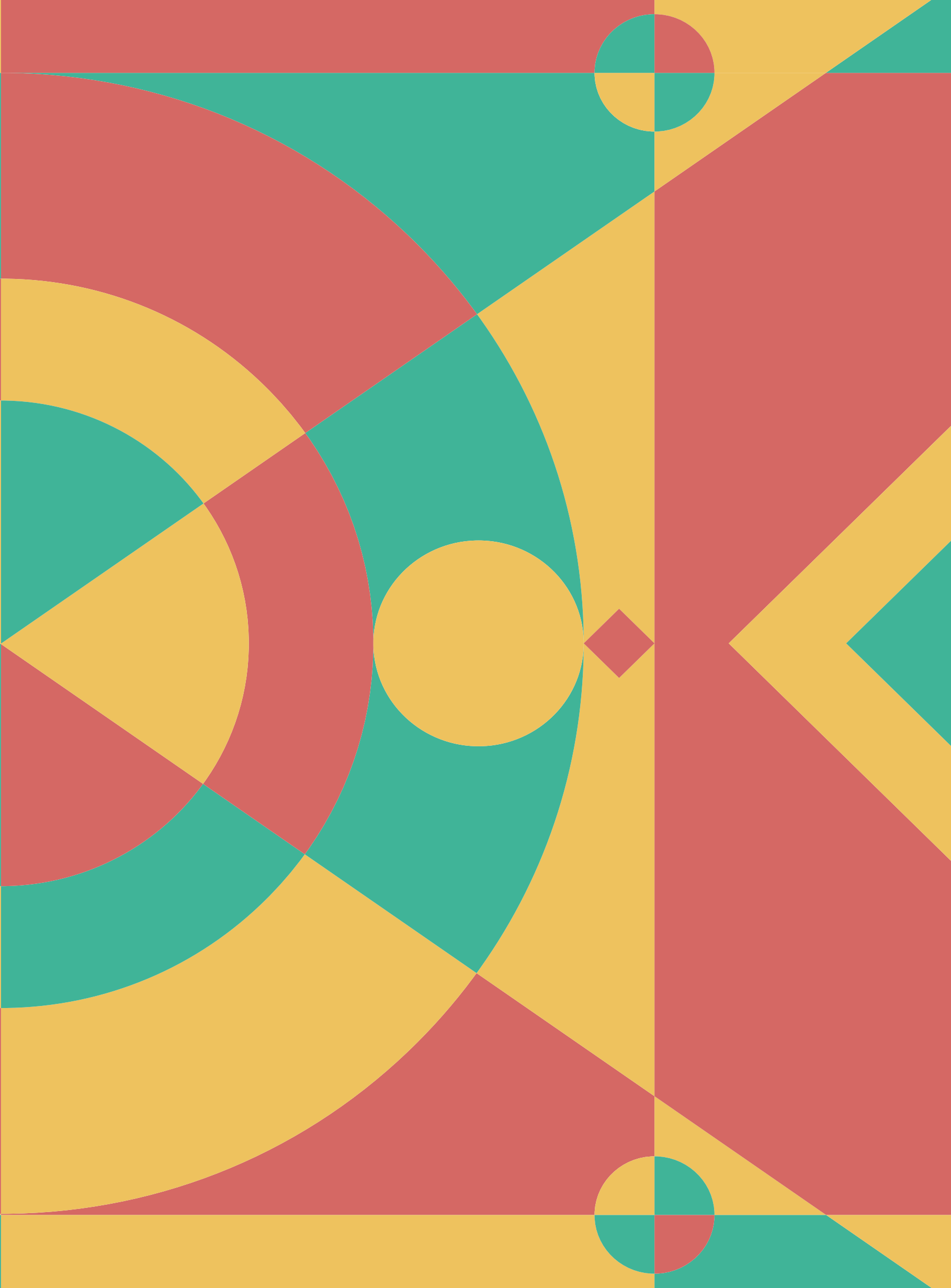

BU KİŞİLER TÜRKİYE VE İSVİÇRE'DE YAŞIYORLAR. HER İKİ ÜLKEDE BÜYÜDÜLER, HEM ORADA HEM BURADA OKULA GİTTİLER, HEM ORADA HEM BURADA ÇALIŞMA HAYATLARINI SÜRDÜRÜYÖRLER.

SIE LEBEN IN DER SCHWEIZ, SIE LEBEN IN DER TÜRKEI. SIE WUCHSEN HIER AUF UND DORT, SIE GINGEN HIER UND DORT IN DIE SCHULE, ARBEITEN HEUTE HIER UND DORT.

THEY LIVE IN SWITZERLAND AND TURKEY. THEY GREW UP IN BOTH PLACES, ATTENDED SCHOOL AND WORK IN BOTH PLACES.

TAŞINABİLİR BİR KIOSK, ON TANE VIDEO
İSVİÇRE
PORTRE, DÖRT KADIN, BEŞ ERKEK VE BİR EVLİ ÇİFT
İKİ FARKLI KÜLTÜRDE YAŞAMANIN NASIL BİR DENEYİM
VE TÜRKİYE
OLDUĞUNU ANLATIYORLAR.

BU KİŞİLER TÜRKİYE VE İSVİÇRE'DE YAŞIYORLAR. HER
İKİ ÜLKEDE BÜYÜDÜLER, HEM ORADA HEM BURADA
OKULA GİTTİLER, HEM ORADA HEM BURADA ÇALIŞMA
HAYATLARINI SÜRDÜRÜYORLAR.

ARASINDA YOLCULUK
BU FARKLI DENEYİM ONLARIN YAŞAMLARINI,
GÜNDELİK HAYATLARINI, ÖZELLİKLE DE
DÜŞÜNCELERİNİ BELİRLİYOR.

BU ONBİR BİYOGRAFİK ANLATIM BİZE GÖÇ KONUSUNA
ŞAŞIRTICI AMA AYNİ ZAMANDA SAKİN VE YARATICI
BİR BAKIŞ SAĞLIYOR. GÖÇMENLER EDİNDİKLERİ HAYAT
TECRÜBELERİNİ GÖZDEN GEÇİRDİKLERİNDE ŞUNU
SÖYLEMEK KESİNLİKLE MÜMKÜN: KENDİLERİNİ BİRDEN
FAZLA KÜLTÜRE AİT HİSSEDİYORLAR.

EIN MOBILER KIOSK, ZEHN VIDEOPORTRÄTS – VIER
FRAUEN, FÜNF MÄNNER UND EIN EHEPAAR
UNTERWEGS
ERZÄHLEN VON IHREN ERFAHRUNGEN VOM LEBEN
IN ZWEI WELTEN.

SIE LEBEN IN DER SCHWEIZ UND IN DER TÜRKEI. SIE
WUCHSEN HIER UND DORT AUF, GINGEN HIER UND
ZWISCHEN DER SCHWEIZ
DORT IN DIE SCHULE, ARBEITEN HIER UND DORT.
DIESE ERFAHRUNGEN PRÄGEN IHR LEBEN, IHREN
UND DER TÜRKEI
ALLTAG, ABER AUCH IHR DENKEN.

PREFACE

ELF BIOGRAPHISCHE ERZÄHLUNGEN GEBEN EINBLICK IN DEN VERSCHLUNGENEN, ABER AUCH GELASSENEN, JA KREATIVEN UMGANG MIT MIGRATION. DENKEN MIGRANTEN ÜBER IHRE LEBENSERFAHRUNG NACH, SO IST FÜR SIE SELBSTVERSTÄNDLICH: SIE FÜHLEN SICH MEHR ALS NUR EINER KULTUR ZUGEHÖRIG.

A TRAVELLING KIOSK, TEN VIDEO PORTRAITS – FOUR
ON THE ROAD
WOMEN, FIVE MEN AND A MARRIED COUPLE TALK ABOUT THEIR EXPERIENCE REGARDING LIFE IN TWO WORLDS.

THEY LIVE IN SWITZERLAND AND TURKEY. THEY
BETWEEN SWITZERLAND
GREW UP IN BOTH PLACES, ATTENDED SCHOOL AND WORK IN BOTH PLACES.

THESE EXPERIENCES SHAPED THEIR LIVES, THEIR DAILY ROUTINE AND THEIR WAY OF THINKING.

AND TURKEY
ELEVEN BIOGRAPHICAL ACCOUNTS PROVIDE A GLIMPSE OF THEIR CONVOLUTED HISTORIES BUT ALSO OF THE CALM AND CREATIVE WAY THEY HAVE MANAGED THE EXPERIENCE OF MIGRATION. WHEN MIGRANTS REFLECT ON THEIR PERSONAL HISTORY, IT IS OBVIOUS THAT THEY FEEL THEY BELONG TO MORE THAN ONE CULTURE.

CONTENT

ÖNSÖZ	VORWORT	PREFACE	4-5
İÇİNDEKİLER	INHALT	CONTENT	6-7
KÜNYE	IMPRESSUM	IMPRINT	8
TEŞEKKÜR	DANK	ACKNOWLEDGMENT	9
PORTRELER:	PORTRÄTS:	PORTRAITS:	10-87

1. YASEMİN MERAL 10-21
2. GENÇ OSMAN YAVAŞ 22-31
3. TÜLAY KULA 32-41
4. MEMET ŞAHİN 42-47
5. MEHMET YILDIRIMLI 48-59
6. HARUN DOĞAN 60-67
7. İSMİHAN TOPAÇ 68-77
8. MÜJDE TÖNBEKİCİ 78-83
9. ATILAY İLERİ 84-86
10. NAZİRE & MEHMET YAŞARTÜRK 87-89

BENİMSEMEK — ÇEVİRMEK — KENDİNİ
YENİDEN BULMAK 90-93

ANEIGNEN — ÜBERSETZEN — NEU FINDEN 94-96
APPROPRIATING — TRANSLATING —
REFINDING ONESELF 97-99

SPONSORLAR, DESTEKÇİLER SPONSOREN,
PARTNER SPONSORSHIP, PARTNER 102-103
TURNÉ PLANI TOURNEE PLAN TOUR PLAN 104

YAZAR:

Gaby Fierz

LEKTÖRLÜK:

Fritz Tschannen

İNGİLİZCE ÇEVİRİ:

Nigel Stephenson, Petra Meindl-Andrews

LEKTÖRLÜK:

Nigel Stephenson, Sibylle Brändli, Oliver Latheron

TÜRKÇE ÇEVİRİ:

Mesut Lizer

LEKTÖRLÜK:

Aylin Doğan Topuz

KREATİF DİREKTÖR:

Harun Doğan, Rawcut Design Studio, Zürich

SANAT YÖNETMENİ:

Kevin Högger, Rawcut Design Studio, Zürich

GRAFİK TASARIM:

Ceren Bulut, Rawcut Design Studio, İstanbul

KAPAK:

Genç Osman Yavaş

FOTOĞRAFLAR:

© Yasemin Meral, S.10-21; © Müjde Tönbekici, S. 78-83; © Genç Osman Yavaş, S. 22-31; © Tülay Kula, S. 32-41; © Memet Şahin, S. 42-47; © Mehmet Yildirimli, S. 48-59; © Harun Doğan, S. 60-67; © İsmihan Topaç, S.68-77

MATBAA:

Şan Ofset, Hamidiye Mah. Anadolu Cad. No: 50
Kağıthane / İstanbul

AUTORIN:

Gaby Fierz

LEKTORAT:

Fritz Tschannen

ÜBERSETZUNG ENGLISCH:

Nigel Stephenson, Petra Meindl-Andrews

LEKTORAT:

Nigel Stephenson, Sibylle Brändli, Oliver Latheron

ÜBERSETZUNG TÜRKISCH:

Mesut Lizer

LEKTORAT:

Aylin Doğan Topuz

CREATIVE DIRECTOR:

Harun Doğan, Rawcut Design Studio, Zürich

ART DIRECTOR:

Kevin Högger, Rawcut Design Studio, Zürich

GRAPHIC DESIGN:

Ceren Bulut, Rawcut Design Studio, İstanbul

COVER:

Genç Osman Yavaş

FOTOGRAFIEN:

© Yasemin Meral, S. 10-21; © Müjde Tönbekici, S. 78-83; © Genç Osman Yavaş, S. 22-31; © Tülay Kula, S. 32-41; © Memet Şahin, S. 42-47; © Mehmet Yildirimli, S. 48-59 ; ©Harun Doğan, S. 60-67; © İsmihan Topaç, S. 68-77

DRUCKEREI:

Şan Ofset, Hamidiye Mah. Anadolu Cad. No: 50
Kağıthane / İstanbul

AUTHOR:

Gaby Fierz

LECTORATE:

Fritz Tschannen

TRANSLATION ENGLISH:

Nigel Stephenson, Petra Meindl-Andrews

LECTORATE:

Nigel Stephenson, Sibylle Brändli, Oliver Latheron

TRANSLATION TURKISH:

Mesut Lizer

LECTORATE:

Aylin Doğan Topuz

CREATIVE DIRECTOR:

Harun Doğan, Rawcut Design Studio, Zurich

ART DIRECTOR:

Kevin Högger, Rawcut Design Studio, Zurich

GRAPHIC DESIGN:

Ceren Bulut, Rawcut Design Studio, İstanbul

COVER:

Genç Osman Yavaş

PHOTOGRAPHY:

© Yasemin Meral, p. 10-21; © Müjde Tönbekici, p. 78-83; © Genç Osman Yavaş, p. 22-31; © Tülay Kula, p. 32-41; © Memet Şahin, p. 42-47; © Mehmet Yildirimli, p. 48-59; ©Harun Doğan, p.60-67; © İsmihan Topaç, p.68-77

PRINTING PLANT:

Şan Ofset, Hamidiye Mah. Anadolu Cad. No: 50
Kağıthane / İstanbul

EN İÇTEN TEŞEKKÜRLERİMİ ÖNCELİKLE BENİMLE RÖPORTAJ YAPMAYI KABUL EDEN HARUN DOĞAN, ATILAY İLERİ, TÜLAY KULA, YASEMİN MERAL, MEMET ŞAHİN, İSMİHAN TOPAÇ, MÜJDE TÖNBEKİCİ, NAZİRE VE MEHMET YAŞARTÜRK, GENÇ OSMAN YAVAŞ VE MEHMET YİLDİRİMLİ'YA SUNMAK İSTİYORUM. AYNI ZAMANDA DESTEKLERİ İÇİN GABI VE ERDOĞAN ALTINDIŞ, SIBYLLE BRÄNDLİ, MARIANNE EROL, MIRJAM FIERZ, OLIVIA FIERZ, CHRISTOPH KELLER, WALTER LEIMGRUBER, KATHARINA STOLL, FRITZ TSCHANNEN, NİHAT YAŞARTÜRK VE YUSUF YEŞİLÖZ'E TEŞEKKÜR EDERİM. MEIN DANK GILT ALLEN VORAN HARUN DOĞAN, ATILAY İLERİ, TÜLAY KULA, YASEMİN MERAL, MEMET ŞAHİN, İSMİHAN TOPAÇ, MÜJDE TÖNBEKİCİ, NAZİRE UND MEHMET YAŞARTÜRK, GENÇ OSMAN YAVAŞ UND MEHMET YİLDİRİMLİ DIE SICH BEREIT ERKLÄRT HABEN, MIT MIR GESPRÄCHE ZU FÜHREN. DANKEN MÖCHTE ICH AUCH: GABI UND ERDOĞAN ALTINDIŞ, SIBYLLE BRÄNDLİ, MARIANNE EROL, MIRJAM FIERZ, OLIVIA FIERZ, CHRISTOPH KELLER, WALTER LEIMGRUBER, KATHARINA STOLL, FRITZ TSCHANNEN, NİHAT YAŞARTÜRK, YUSUF YEŞİLÖZ FÜR IHRE UNTERSTÜTZUNG. MY WARMEST THANK YOU GOES TO MY INTERLOCUTORS HARUN DOĞAN, ATILAY İLERİ, TÜLAY KULA, YASEMİN MERAL, MEMET ŞAHİN, İSMİHAN TOPAÇ, MÜJDE TÖNBEKİCİ, NAZİRE UND MEHMET YAŞARTÜRK, GENÇ OSMAN YAVAŞ UND MEHMET YİLDİRİMLİ. FOR SUPPORTING THE PROJECT YOLDA I'D LIKE TO THANK GABI UND ERDOĞAN ALTINDIŞ, SIBYLLE BRÄNDLİ, MARIANNE EROL, MIRJAM FIERZ, OLIVIA FIERZ, CHRISTOPH KELLER, WALTER LEIMGRUBER, KATHARINA STOLL, FRITZ TSCHANNEN, NİHAT YAŞARTÜRK, YUSUF YEŞİLÖZ.

1. YASEMİN MERAL "HER ZAMAN YOLLARDA OLDUM"

1. YASEMİN MERAL „ICH WAR IMMER UNTERWEGS“

1. YASEMİN MERAL "I HAVE ALWAYS TRAVELLED"

Yasemin Meral 2014'ün Eylül ayında Türkiye'ye kesin dönüş yaptıktan dört ay sonra kendisiyle Türkiye'nin en doğusundaki illerden biri olan Van'da gayet iyi korunan polis lojmanındaki dairende buluştum. Eşi polis olarak 2015'in Ağustos ayına kadar Van'da görevliydi. Türkiye'de öğretmenler ve polisler için zorunlu olan Doğu hizmetini yerine getiriyordu.

Yasemin Meral 1985 yılında St. Gallen'de doğdu, orada büyüyüp okula gitti. Liseyi bitirdikten sonra evden ayrılıp Basel'de psikoloji okudu.

Dedesi 1978 yılında çalışma amacıyla İsviçre'ye gitti. Bir buçuk yıl sonra büyükannesi, aralarında Yasemin'in babasının da olduğu iki büyük oğluyla beraber İsviçre'ye gitti. Küçük olan diğer iki çocukları daha sonra İsviçre'ye gitti. Yasemin'in annesi evlenip eşinin yanına St. Gallen'e yerleştiğinde 19 yaşındaydı. "Ailem her zaman çalıştı. Ben beş yaşına kadar genelde büyükanneimin yanında büyüdüm. O benim en önemli rol modelimdi" diye anlatıyor Yasemin Meral. Babası önce Uzwil'deki Bühler firmasında tesviyeci olarak dokuz yıl, sonra Morger und Koller firmasında yirmi beş yıl çalıştı. Annesi ise önce Forster Willi ve Jakob Schlaepfer isimli tekstil fabrikalarında, sonra St. Gallen Kantonsspital hastanesinde ameliyathane temizlik elemanı olarak on yedi yıl çalıştı.

"İLKOKULDA KENDİMİ BİR YABANCI GİBİ HİSSETTİM."

Yasemin Meral hiç Almanca bilmediği için anaokuluna gitmeye korktu. Anaokulu öğretmenini ona ve aynı sınıfta olan kuzenine Türkçe konuşmayı yasakladı. Böylece Almanca'yı hızlı öğrendi, ama oraya ait olmadığı duygusu kalıcı hale geldi, diye hatırlıyor. Geriye dönüp baktığında öğretmenlerinin o tavrının bu duyguyu güçlendirdiğinden emin. "Öğretmenler benden fazla bir şey beklemedi" diye düşünüyor. Ortaokulda Latince dersi almak için başvurmak istediğinde ve bunu sınıf gezisinde neşeyle anlatığında ilkokul öğretmenini tarafından adam akıllı azarlandı. Kendi değerini abartmaması gerektiğini

Ich traf Yasemin Meral vier Monate nach ihrer Auswanderung in die Türkei im September 2014 in Van, ein im äußersten Osten der Türkei gelegene Stadt, wo sie in einem Toki, einer gut bewachten Fertighaus-Siedlung für Polizeiangehörige, wohnte. Ihr Ehemann war als Polizist bis im August 2015 in Van stationiert. Er absolvierte den sogenannten Ostdienst, der für Lehrkräfte und Polizistinnen und Polizisten in der Türkei obligatorisch ist.

Yasemin Meral ist 1985 in St. Gallen geboren, aufgewachsen und zur Schule gegangen. Nach der Matura zog es sie von zu Hause weg und sie studierte in Basel Psychologie.

Auf der Suche nach Arbeit landet ihr Großvater 1978 in der Schweiz. Eineinhalb Jahre später folgt die Großmutter mit ihren zwei älteren Söhnen, darunter auch Yasemins Vater. Die jüngeren beiden kamen später auch in die Schweiz. Yasemins Mutter ist 19, als sie heiratet und zu ihrem Mann nach St. Gallen zieht. „Meine Eltern haben immer gearbeitet. Bis ich fünf Jahre alt war, habe ich hauptsächlich bei meiner Grossmutter gelebt. Sie war meine wichtigste Bezugsperson“, erzählt Yasemin Meral. Der Vater arbeitet als Abkanter zuerst neun Jahre bei Bühler AG in Uzwil, dann 25 Jahre bei Morger und Koller AG und die Mutter zuerst in den Textilfabriken Forster Willi AG und Jakob Schlaepfer und dann 17 Jahre als Reinigungskraft im Operationssaal des Kantonsspitals St. Gallen.

"IN DER PRIMARSCHULE FÜHLTE ICH MICH ALS AUSLÄNDERIN."

Sie hatte Angst, in den Kindergarten zu gehen, weil sie kein Wort Deutsch konnte. Die Kindergärtnerin verbot ihr und ihrem Cousin, Türkisch zu sprechen. Deutsch habe sie schnell gelernt, geblieben sei aber das Gefühl, nicht wirklich dazuzugehören, erinnert sich Yasemin Meral. Im Rückblick ist sie sicher, dass die Haltung der Lehrer dieses Gefühl verstärkten. Man habe ihr nicht viel zutraut, meint sie. Als sie sich in der Sekundarschule für den Lateinunterricht anmelden wollte und dies auf einem Klassenausflug

I met Yasemin Meral four months after her emigration to Turkey, in Van, a city in the easternmost part of Turkey in September 2014. There she lived in a Toki, a well-guarded settlement of pre-fabricated houses for law enforcement officers and their families. Her husband, a policeman, was stationed in Van until August 2015 where he completed the so-called east duty, an obligatory stint for educators as well as male and female police officers.

Yasemin Meral was born in St. Gallen in 1985 where she grew up and went to school. After finishing high school she left home and went to Basel to study psychology.

Her family moved to Switzerland in 1978, first her grandfather, in search of work, then, eighteen months later, her grandmother with her two eldest sons, one of them Yasemin's father. Later, the two younger sons also came to Switzerland. Yasemin's mother was nineteen when she got married and moved in with her husband in St. Gallen.

"My parents always worked. Until I was five, I lived at my grandmother's most of the time. She was my most trusted confidant", Yasemin Meral told me.

For the first nine years her father worked as a metalworker for Bühler AG in Uzwil, then twenty-five years for Morger & Koller AG. To begin with, her mother was employed at the textile companies Forster Willi AG and Jakob Schlaepfer, respectively, later she worked as a cleaner for seventeen years in the operating theatre of the cantonal hospital in St. Gallen.

"IN PRIMARY SCHOOL I FELT LIKE A FOREIGNER."

Yasemin Meral was afraid to attend kindergarten because she didn't know a word of German. The kindergarten teacher forbade her to speak Turkish with her cousin. She learnt German swiftly but the feeling of not belonging remained, Yasemin Meral remembers. Looking back she's quite certain that her teachers' attitude towards her intensified this feeling. She says people had little trust in her abilities. When she wanted to take Latin in secondary school, and happily told her fellow students about

ve liseyi (Sekundarschule'yi) kazandığına sevinmesi gerektiğini söyledi.

Kendine güvenmeyi ailesinden öğrendi. Babası özellikle şunu söylerdi: "İki dil konuşmak ve iki farklı kültürü tanımak büyük bir avantajdır." Çocukken zaman zaman omuzlarına aşırı yük biniyordu. Anne ve babası çalışıyordu, kız kardeşi bakıcıydı ve o yedi yaşındayken öğle yemeğini evde kendi başına yemek zorundaydı.

Anıları içinde bunlar zor zamanlardı. Okulda da problemleri vardı. Ailesi bu durumun farkına vardı ve annesi birkaç yıllığına ev işi alıp evde kalmaya başladı. Günün sonunda bütün bunlar onun erken olgunlaşıp bağımsız biri olmasını sağladı.

"RASTASI VE HIZMASI OLAN TEK TÜRK KIZI BENDİM."

Meral ailesi 2000 yılının başında İsviçre vatandaşlığına alındı. Birçok anıyı Yasemin Meral anımsamıyor ama bir olay aklında kaldı. Vatandaşlık komisyonu tarafından on altı yaşındayken görüşmeye davet edildi. Yetkililer, gelecek iki yıl içinde hiçbir şekilde suça bulaşmamasıyla ilgili uyarıda bulundular. Bu tür konuşmalar kendisini bir suçluymuş gibi hissettirdi.

Yasemin Meral'in ailesi için çocuklarının iyi Türkçe öğrenmesi ve kendi kültürlerinin adetlerini bilmesi çok önemliydi. Bundan dolayı tatillerde Bursa'daki akrabalarının yanına gönderiliyorlardı. Daha sonra yazın ailesi de yanlarına geliyor ve deniz kenarında tatil yapmaya gidiyorlardı.

Babası İsviçre'nin St. Gallen kantonunda Türk Aile Birliği'nin dernek başkanı olarak görev yapıyordu. Diğer üyelerle birlikte Türkçe dersi ve çeviri hizmeti veriyor, etüt yapıyor, 23 Nisan Çocuk Bayramı gibi ulusal etkinlikleri düzenliyordu. Yasemin Meral ise kızı olarak da dernek hayatının birçok faaliyetinde yer alıyordu: folklor grubunda dans hocalığı ve yardımcı öğretmenlik yapıyor, bayramlarda etkinliklere destek veriyordu. Hayırseverlik işleri yapmayı seviyorum, diyor Yasemin Hanım. Daha sonra Basel'de eğitimi sırasında da bu tür faaliyetlerde bulundu. Bu yedi yıllık sürede Basel'de ticari amacı olmayan kültür radyosu X'te, Xstambul adlı Almanca-Türkçe kültür programının sorumlularından biriydi. Başka Türk ailelerin kızlarıyla kıyaslandığında özgür yetiştirdi. Gerçi Türk ailelerindeki kadınlar gibi her zaman temizlik yaptı ve ev işlerine yardım etmek zorunda kaldı ve bu türden işler yapmak zorunda olmayan İsviçreli kız arkadaşlarını kıskanırdı çünkü onlar ev işlerine bu kadar dahil edilmiyorlardı. "Ama dışarı çıkma iznim vardı, gece yarısına kadar olsa bile her zaman dışarı çıkabiliyordum. Arkadaşlarımla yurt dışına seyahat edebiliyordum." Bu yüzden annesinin arkadaşları onu çok sorguya çekmiş. Rasta ve hızmayla dolaşmasını anlayamıyorlarmış.

"ARADA BİR UZAKLAŞMAM LAZIM, BUNA BİR ŞEKİLDE İHTİYACIM VAR."

Yasemin Meral Türkiye'ye kesin dönüş yapmayı birkaç yıl boyunca düşündü. İstanbul'da bir Üniversite'de eğitim almaya niyet etti sonra bu fikri bir kenara bıraktı. Erasmus programı çerçevesinde bir sömestr Türkiye'de geçirmeyi planladı ama bu da

freudig erzählte, sei sie vom Primarlehrer regelrecht heruntergemacht worden: Sie solle sich nicht derart überschätzen und froh sein, dass sie es überhaupt in die Sekundarschule geschafft habe.

Selbstvertrauen habe sie in der Familie aufbauen können. Vor allem ihr Vater habe betont: „Zwei Sprachen sprechen und zwei Kulturen kennen ist ein grosser Vorteil.“

Als Kind sei sie zuweilen auch überfordert gewesen. Mutter und Vater hätten gearbeitet, die kleine Schwester sei bei der Tagesmutter gewesen und sie musste als Siebenjährige alleine zu Hause zu Mittag essen.

In ihrer Erinnerung war dies eine schwierige Zeit, auch in der Schule habe sie Probleme gehabt. Die Eltern hätten reagiert und die Mutter habe dann für ein paar Jahre Heimarbeit angenommen und sei zu Hause gewesen. Doch durch diese Erfahrungen sei sie auch früh selbständig geworden.

"ICH WAR DIE EINZIGE TÜRKIN MIT RASTAS UND PIERCINGS."

Die Familie Meral liess sich zu Beginn der 2000er Jahre einbürgern. An vieles erinnert sich Yasemin Meral zwar nicht mehr. Ein Erlebnis ist ihr jedoch geblieben. Als 16-Jährige wurde sie alleine zum Gespräch vor die Einbürgerungskommission geladen. Man habe sie ermahnt, sich in den folgenden zwei Jahren ja nichts zu Schulden kommen zu lassen. Diese Art Behandlung habe sich angefühlt, als wäre sie eine Verbrecherin.

Yasemin Merals Eltern war es wichtig, dass die Kinder gut Türkisch lernen und mit Kultur und Geschichte ihres Herkunftslandes vertraut waren. In den Ferien wurde sie daher oft in die Türkei geschickt zu ihren Verwandten in Bursa. Im Sommer waren dann auch die Eltern dabei und man fuhr ans Meer.

In der Schweiz engagierte sich der Vater als Präsident des türkischen Elternvereins St. Gallen. Gemeinsam mit dem Vorstand organisierte er Türkisch-Unterricht, Aufgabenhilfe, Übersetzungsdienste, Feste wie beispielsweise der Nationale Tag des Kindes am 23. April. Als Tochter war auch sie vielseitig ins Vereinsleben involviert, sei es als Tanzlehrerin in der Folkloregruppe, Nachhilfelehrerin oder Mitorganisatorin der Feste. Sie habe sich immer gerne engagiert, erzählt sie. So auch später in Basel während ihres Studiums. Während sieben Jahre hatte sie die Sendung Xstambul – eine türkisch-deutsche Kultursendung im Radio X, dem nichtkommerziellen Basler Kulturradio, mitverantwortet.

Verglichen mit Töchtern aus anderen türkischen Familien sei sie liberal aufgewachsen. Sie habe zwar wie alle weiblichen Familienmitglieder immer putzen und im Haushalt helfen müssen und ihre Schweizer Freundinnen benieden, die nicht so in die Hausarbeit eingespannt wurden. „Aber ich durfte in den Ausgang, zwar nur bis Mitternacht, aber immerhin. Und ich durfte auch allein mit Freunden ins Ausland reisen.“ Darauf sei ihre Mutter von ihren türkischen Freundinnen oft angesprochen worden. Sie konnten auch nicht verstehen, dass sogar Piercings und Rastas durchgingen.

it on a school trip, her primary school teacher demeaned her, saying that she was not to overestimate herself and should be grateful to have made it into secondary school.

She built up self-esteem within her family, especially with the help of her father: "Having two languages and knowing two cultures is a big advantage", he told her.

Her father's trust helped because, as a child, she felt overwhelmed at times. Her mother and father worked during the day and her little sister was away in day care so, as a seven-year old, she often ate lunch alone at home.

She recalls these difficult times well and the problems at school. Her parents reacted to the situation by having her mother work from home for the next few years. Nevertheless, these experiences made Yasemin Meral self-sufficient early on.

"I WAS THE ONLY TURKISH GIRL WITH DREADLOCKS AND PIERCINGS."

At the beginning of the 2000s, the Meral family became Swiss citizens. Yasemin has hardly got any memories about it, but one event stuck with her. As a sixteen year old she had to appear before the naturalization committee all alone. The officers reminded her not to get into trouble over the next few years. This kind of treatment made her feel like a criminal.

For Yasemin's parents it was important that their children learned Turkish well and became acquainted with the culture and history of their native country. As a result she was frequently sent to her relatives in Bursa, Turkey, during the school holidays. During summer her parents were there as well and the family often drove down to the sea. In Switzerland her father became involved in the Turkish parent association in St. Gallen and was later made its president. With the help of the board, he organized Turkish language lessons, homework

gerçekleşmedi. Sonunda Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde staj işi buldu. Ancak kesin dönüş yapmasında belirleyici olan aşktı. Bursa'da bir gençlik arkadaşına aşık oldu. Yıllarca ilişkilerini uzaktan sürdürdükten sonra evlendiler. Yasemin Meral İsviçre'yi terk edip eşinin yanına Van'a yerleşti ve İstanbul'da psikoterapi eğitimine başladı.

Bugün sekiz aylık kızı ve kocasıyla beraber İzmir'de yaşıyor. Bu arada doktora tezini hazırlıyor ve her ay eğitimi için iki üç günlüğüne İstanbul'a gidiyor. "Bir yerde uzun bir süre kalmayı düşünebiliyorum ama benim arada bir başımı alıp gitmem lazım. Eşimle beraber yaşamaktan gerçekten çok memnunum. Ama kendime mutlaka birkaç gün ayırmam lazım: o zaman neyi arzuluyorsam onu yapabiliyorum. Ne zaman canım isterse o zaman yemek yiyorum. Canım isterse yemek yapıyorum, istemezse yapmıyorum. Bir bira içmek için bir cafeye gidiyorum. Buna ihtiyacım var."

„AB UND ZU MAL WEG, ICH BRAUCHE DAS, IRGENDWIE.“

Der Gedanke, in die Türkei auszuwandern, hat Yasemin Meral einige Jahre mit sich herumgetragen. Sie liebäugelte mit einem Studium an einer Istanbul Universität und verwarf die Idee wieder, fasste ein Türkei-Semester im Rahmen des Erasmus Programms ins Auge, das aber ebenfalls nicht zustande kam. Schliesslich klappte es mit einem Praktikum an der grossen Istanbul psychiatrischen Klinik in Bakırköy. Ausschlaggebend für den Entscheid auszuwandern, war aber die Liebe. Sie verliebte sich in einen Jugendfreund aus Bursa. Nach einer mehrjährigen Fernbeziehung heirateten sie schliesslich. Yasemin Meral verliess die Schweiz und zog zu ihrem Mann nach Van und begann in Istanbul eine Ausbildung als Psychotherapeutin.

Heute lebt sie mit ihrer gut achtmontatigen Tochter und ihrem Ehemann in Izmir, bereitet sich für ihre Doktorprüfungen vor, reist jeden Monat für ihre Ausbildung für zwei, drei Tage nach Istanbul und sagt: „Ich kann mir schon vorstellen, mal länger an einem Ort zu bleiben, aber ich brauche das, ab und zu mal weg, irgendwie. Ich lebe wirklich gerne mit meinem Mann zusammen. Aber ich brauche einfach ein paar Tage für mich: dann kann ich genau das machen, worauf ich Lust habe. Dann essen, wann ich Lust habe, dann kochen, wann ich Lust habe, gar nicht kochen, in ein Café gehen, ein Bier zu trinken. Das brauche ich.“

assistance, translation services and various social events, for example, the International Child Day, on the 23 of April. Being his daughter Yasemin was involved in a wide array of the association's activities as well, for example, as dance instructor of the folklore dance group, as tutor or as member on the committee responsible for organizing events. She always loved to be involved, she said, even later in Basel while studying. For seven years she was part of the team responsible for the radio show "Xtanbul" – a Turkish-German cultural programme on Radio X, Basel's non-commercial cultural radio station.

Compared to other Turkish families, her parents were quite liberal when it came to her upbringing. Like other female family members, she too had to clean and help with household chores, and she envied her Swiss friends for having fewer tasks.

"But at least I was allowed to go out in the evenings, only until midnight but, still, that was quite something, and, what is more, I was allowed to travel abroad with my friends."

Her mother's friends often confronted her mother about these liberties. What they also could not understand was why Yasemin was even allowed to have piercings and dreadlocks.

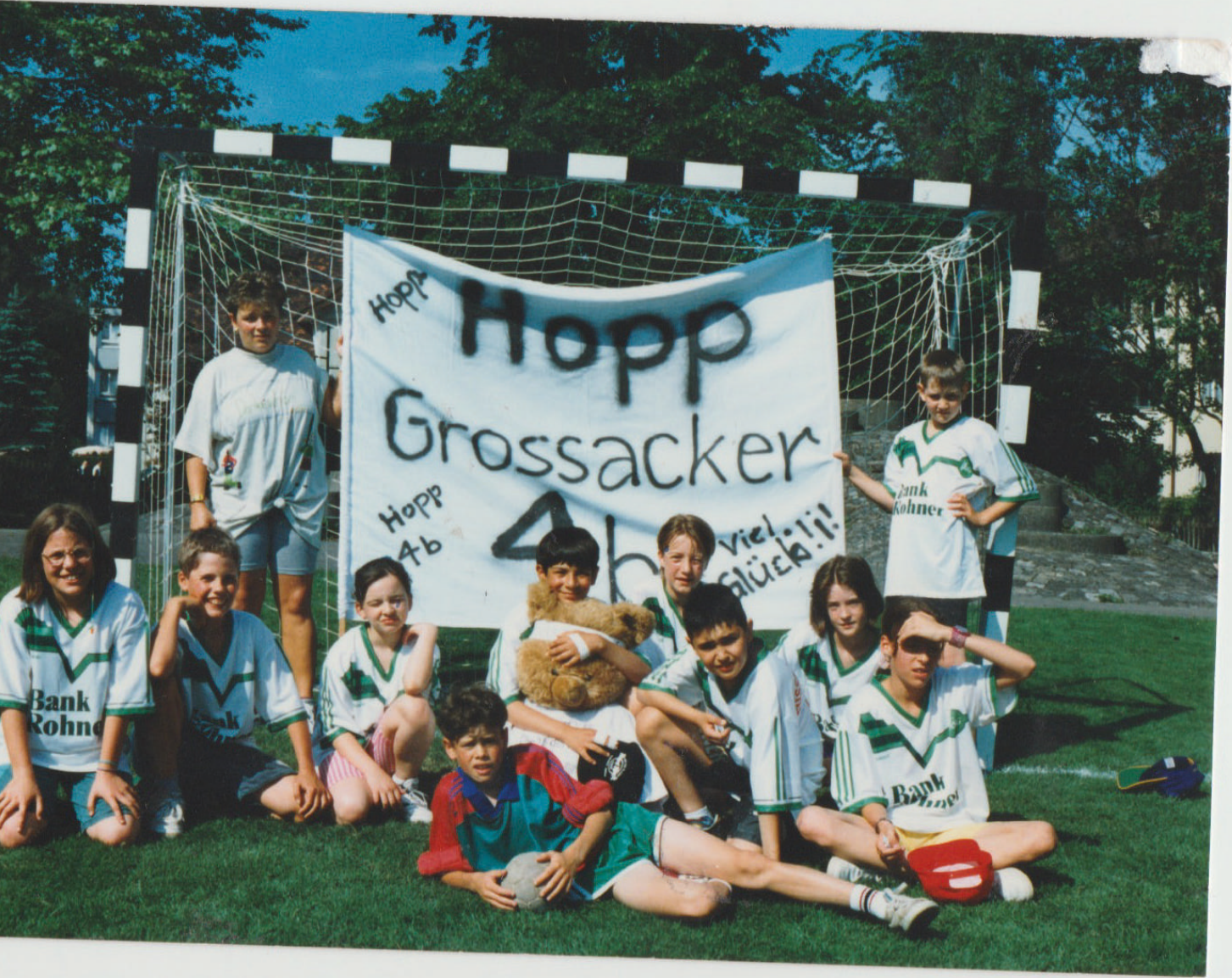
“SOMETIMES I JUST NEED TO GET OUT, AWAY FROM EVERYTHING.”

Yasemin considered emigrating to Turkey for several years. She toyed with the idea of attending university in Istanbul, but dismissed it again. Then she considered the possibility of a semester in Turkey through the Erasmus student exchange programme but that too came to nothing. In the end she managed to get an internship at a big psychiatric clinic in Bakırköy, Istanbul. However, the main reason for emigrating was love. In Bursa she fell in love with a childhood friend. After a long distance relationship that went on for several years, the two finally got married. Yasemin left Switzerland and joined her husband in Van.

Today she lives with her husband and their baby daughter of eight months in Izmir, preparing for her doctoral exams. She travels to Istanbul for her education as a psychotherapist each month for two or three days. Commenting on this, she says:

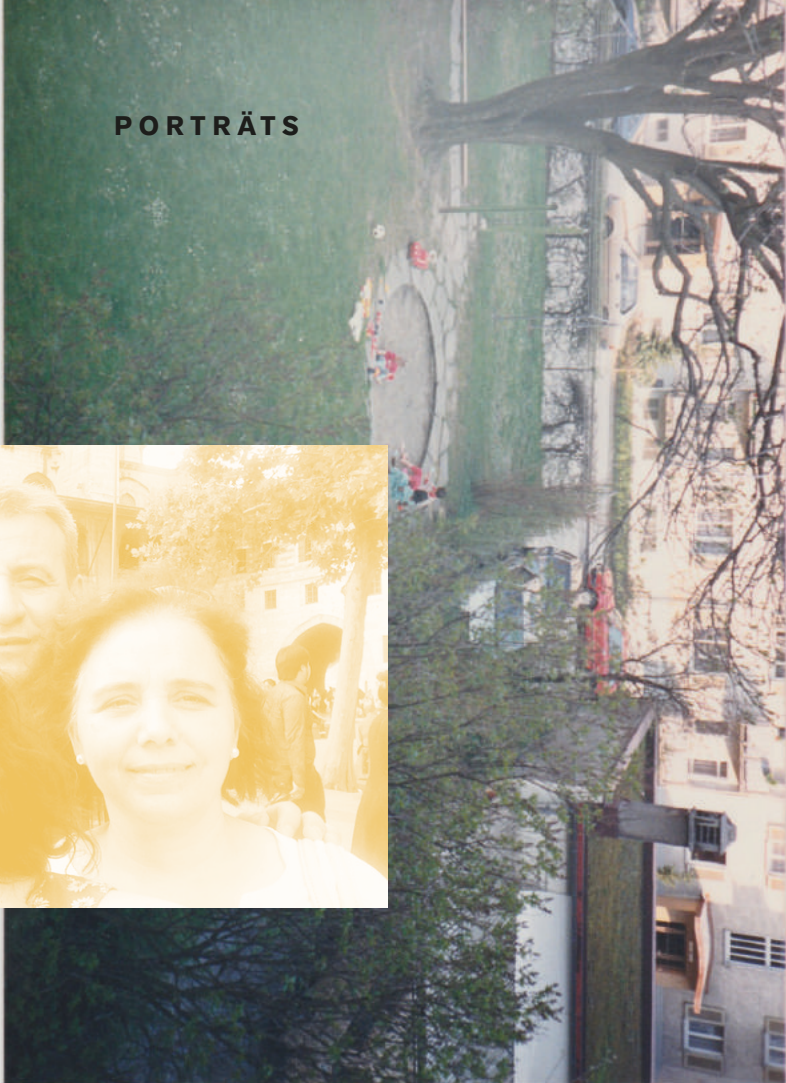
"I can well imagine staying in one place for a longer period of time, but now again I just need to get away. I love living with my husband, but from time to time I need a few days to myself, to do exactly what I feel like doing. To eat and cook when I like, or not to cook at all, or go to a café, have a beer. That's what I need."

YASEMIN MEHMET

PORTRAITS

YASEMİN MERAL

PORTRAITS

